



၂၁၂

လရောင်ကိုမျှော်ငေး
ဝိုကြွေးနေတဲ့ ငှက်တစ်ကောင်

အခန်း(၁)

"သူခိုး သူခိုး ဖမ်းထားကြပါဖို့၊ အရှေ့က ပြေးသွားတဲ့ ကောင်လေးက သူခိုးလေးပါ"

ကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနှစ်၊ ဆယ်နှစ်အရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်က ရှေ့မှ ပြေးနေသည်။ အနောက်မှ အသက်လေးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ဦး ထိုကောင်လေးနောက်သို့ ဒရောသောပါး ပြေးလိုက် ရင်း ပါးစပ်မှ လည်း လမ်းသွားလမ်းလာ လူအချို့ကို လှမ်း၍ အကူအညီ တောင်းနေသေး၏။

"မောင်ခိုင် ကားရပ်စမ်း၊ ကားအမြန်ရပ်စမ်း"

သူဌေးကြီး ဦးမင်းသစ်၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ဦးခိုင်ဇော်ကားကို ခပ်မှန်မှန် မောင်းနေရာမှ လမ်းဘေးတစ်နေရာသို့ချ၍ ရပ်လိုက်သည်။

"ဘာဝယ်စရာရှိလို့ လဲ အစ်ကိုကြီး"

"ဟောဟိုက ပြေးလာတဲ့ ကလေးကိုကြည့်စမ်း၊ အနောက်က လူတစ်ယောက်ကလည်း အတင်း ပြေးလိုက်နေတယ်"

ဦးမင်းသစ် ညွှန်ပြရာသို့ ဦးခိုင်ဇော် ကိုယ်ကိုဘေးသို့စောင်း၍ သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက် သည်။

"အဲဒီလူဆီက တစ်ခုခုယူပြေးလာတာ ထင်တယ် အစ်ကိုကြီး"

"အေး အနောက်က လူက သူခိုးလို့ အော်ပြီး ပြေးလိုက်နေတယ်"

ဦးမင်းသစ် တွေးတွေးဆဆဖြင့် အကဲခတ်နေရင်းမှ

"ဒီကလေးပုံစံက သူခိုးရုပ်မပေါက်ဘူး"

ဦးမင်းသစ် စကားကြောင့် ဦးခိုင်ဇော် မပွင့်တပွင့်ပြီးလိုက်သည် ။
အစ်ကိုကြီး ဘာကိုအတွေး ပေါက်သွား၍ ကိုယ်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်သော
တစ်ပါးသူ၏ အရှုပ်ထုပ်ကို ဝင်၍ စူးစမ်းနေသလဲဆိုတာ ဦးခိုင်ဇော်ပင်
မတွေးတတ်တော့။

"ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး အစ်ကိုကြီး။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အ
ကျင့်စာရိတ္တက ရုပ်ကို ကြည့်ပြီး အကဲဖြတ်လို့ မှ မရတာ"

"အေး မင်းပြောတာလဲ မှန်တယ် မောင်ခိုင်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးရဲ့ မျ
က်နှာပေါ်က အရိပ်တွေကို တော့ မင်း မတွေ့မိလိုက်ဘူးမဟုတ်လား"

ဦးမင်းသစ် ထိုသို့ အကဲခတ် ဝေဖန်နေစဉ်မှာ ပင် ထိုကောင်လေး သူ
လက်ထဲမှ ငှက်ပျောသီး တစ်ဖီးကို လွှတ်ထွတ်မတတ်ပိုက်ကာ ကား
ဘေးမှ အရှိန်ဖြင့် ဖြတ်ပြေးသွားသည် ။ ကောင်လေး၏ နောက်ကျောပြ
င်ကို ငေးကြည့်ရင်း မျက်ခုံးနှစ်ဖက် စုကျုံ့လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို လေး
နက်စွာတွေး လိုက်ပုံရသည် ။

"ဒီကလေး မျက်နှာပေါ်မှာ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ရယူလိုတဲ့ လောဘ
ရိပ်တွေ အပြည့်မရှိဘူး။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိနေတာက စိုးရိမ်ပူပန်နေ
တဲ့ အရိပ်တွေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်တွေက အများ ဆုံး လွှမ်းမိုးနေတယ်
။ သူ့မျက်လုံးမှာ မျက်ရည်တွေ ဝေနေတယ်။ ဒါကိုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူ
မှာ ကြီးမား တဲ့ သောကတစ်ခုခုတော့ ရှိကိုရှိနေရမယ်"

ထိုမျှထိ စေ့စပ်သေချာလွန်းသော ဆရာကြီး၏ လူကဲခတ်ကောင်းပုံ

ကို ဦးခိုင်ဇော် ဘာတစ်ခုမှ တောင် စောဒကမတက်ဝံ့တော့။

"အဲဒီကလေးနောက်ကို အမှီလိုက်စမ်း"

ဦးခိုင်ဇော် အမိန့်နာခံစွာဖြင့် ကားကို ဆက်မောင်းလာလိုက်သည်။ ။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကောင်လေး နောက်မှ ပြေးလိုက်နေသော လူကိုမှီလာ
သည်။ ။

"ဟေ့ သူခိုး မပြေးနဲ့ ၊ မင်းတော့လား မိရင် အရေခွံကို ဆုတ်ပစ်မယ်
"

အနောက်မှ ငှက်ပျောသီးသည် ဖြစ်ဟန်တူသော လူကြီးက ပြောလ
ည်း ပြော၊ လိုက်လည်း လိုက်၊ ကားကတဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့ နှစ်ဦးကို
ကျော်တက်သွားသည်။ ။

"မောင်ခိုင် ကားရပ်ပြီး အဲဒီကလေးကို ရှေ့ကပိတ်ပြီး ဖမ်းလိုက်စမ်း
"

"ဗျာ"

ဒီတစ်ခါလည်း ဦးခိုင်ဇော် ကားမောင်းရင်း မျက်လုံးပြူးသွားကာ
နောက်ကြည့်မှန်မှ တဆင့် ဦးမင်းသစ်ကို နားမလည်စွာ ကြည့်လိုက်သ
ည်။ ။

"အစ်ကိုကြီး သနားပါတယ်ဗျာ၊ ဒီကလေးမိရင် လွယ်မဲ့ပုံမပေါ်ဘူး"

ဦးခိုင်ဇော် ကောင်လေးကို သနားမိ၍ စောဒက တက်ကြည့်လိုက်၏။

"မရှည်နဲ့ ဆင်းပြီးဖမ်းဆို ဖမ်းလိုက်"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့"

ဦးခိုင်ဇော် အထွန့်မတက်ရဲတော့။ ကားကိုရပ်ပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်း

လိုက်သည်။ ။ ဦးမင်းသစ်ပါ နောက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ ဆင်းလိုက်သည်
။ ဦးခိုင်ဇော် ကောင်လေးကို ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်ပြီး အမိအရဖမ်း လိုက်သည်
။

"မဖမ်းပါနဲ့ ဦးဦး ကျွန်တော် သူခိုးမဟုတ်ပါဘူး မဖမ်းပါနဲ့ "

"မိပြီ သူခိုးဗျဉ်း ၊ ဂျလေပီကောင် မိပြီ"

အနောက်မှ ပြေးလိုက်နေသော လူကြီးမှာ မောဟိုက်နေသည့် လေ
သံဖြင့် ဦးခိုင်ဇော်၏ ဖမ်း ထားသော ကောင်လေးဆီသို့ စားတော့ဝါး
တော့မတတ်သော အကြည့်ရိုင်းရိုင်းကြီးဖြင့် ချဉ်းကပ်လာ ၏။ ထိုကော
င်လေးမှာ ဦးခိုင်ဇော်လက်ထဲမှ သူ့အင်အားရှိသလောက်လေး ရအောင်ရ
န်းရင်း တောင်း ပန်တိုးလျှိုးရှာသည် ။

ထိုလူကြီး ငှက်ပျောသီးဖီးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်လုရင်း ကောင်လေး၏ ဇ
က်ပိုးကို ရိုက်ရန် သူ့လက် ကို မြှောက်လိုက်သည် ။

"ဟေ့လူ ရပ်စမ်း"

ဦးမင်းသစ် ကလေးကိုရိုက်မည်စိုး၍ အချိန်မီ လှမ်းတားလိုက်သည်
။ အမိန့်သံဆန်သော ဦးမင်းသစ်အသံကြောင့် ရိုက်ရန်ရွယ်သောလက်အ
စုံမှာ လေထဲတွင် တန်းလန်းဖြစ်နေပြီး ဦးမင်းသစ် ကို လှည့်ကြည့်၏။

"ကလေးကို အဲဒီလို အကြမ်းဖက်နည်းသုံးပြီး မဖြေရှင်းပါနဲ့ "

"သူက ကျုပ် ငှက်ပျောသီး ခိုးသွားတာ"

"အဲဒီ ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး ဘယ်လောက်တန်သလဲ"

"ထောင့်ငါးရာ"

"ကောင်းပြီ ကျုပ် ဝယ်မယ်၊ မောင်ခိုင် ထုတ်ပေးလိုက်စမ်း"

"ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး"

ဦးခိုင်ဇော် သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်တစ်ရွက်နှင့် ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ထုတ် ပေးလိုက်သည်။ ။ ကောင်လေးမျက်ရည်စက်လက်နှင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသား မော့ကြည့်နေ၏။ ငှက် ပျောသီးသည် လူကြီး၏ ရန်ကငြိမ်းသွား၍ စိတ်အေးပုံလည်း ရသွားသည်။ ။ ငှက်ပျောသီးသည် ကြီး အနားမှ ထွက်သွားတော့မှ ဦးမင်းသစ် ကောင်လေး၏ ရှေ့မှာ ရပ်ကာ

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"လရောင်ထိန်ပါ"

"ဘာကြောင့် သူများ ငှက်ပျောသီးကို ခိုးယူပြီး ထွက်ပြေးလာရတာလဲ"

ဦးမင်းသစ် အမေးကို လရောင်ထိန် မျက်လုံးလေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း မဝံ့မရဲ မော့ ကြည့်ရှာ၏။

"ကျွန်တော့်အဘိုးကို ကျွေးချင်လို့ ပါ"

ထိုကောင်လေး လိမ်ပြောတာမဟုတ်မှန်း မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်နေသည်။ ။ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ ထူးချွန်ထက်မြက်နိုင်သည့် ကြိတ်အင်လက္ခဏာမျိုးက ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဆင်းရဲတွင်းနက်နေသော ကလေးဟု ဦးမင်းသစ် တစ်ထစ်ချတွေးလိုက် သည်။ ။

"မင်းအဘိုးက နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဦးဦး အဘိုး ဘာမှ မစားရတာ ငါးရက်ရှိနေပါပြီ"

ပြောရင်းဖြင့် လရောင်ထိန် အသံတွေတိမ်ဝင်ကာ တစ်ချက်ရှိက်လိုက်သည်။ ။ လူမမယ် ကလေးနှင့် အသက်ကြီးသူ အဘိုးအဘွားတွေ ကိုယ့်ရှေ့မှာ လောကဓံဆိုးဆိုးတွေ ခံစားနေရပြီဆို လျှင် ဦးမင်းသစ် လျစ်လျူရှုမနေတတ်တာ ဟိုးအရင်ကတည်းကပင်။

"ကဲ မင်းအဘိုးရှိတဲ့ နေရာကို ဦးတို့လိုက်ကြည့်မယ်၊ မင်း ညာနေတာ ဆိုရင်တော့ ငါ့ကိုယ် တိုင် အချုပ်ထဲကို ထည့်ပစ်မယ်နော် ကြားလား။"

ဦးမင်းသစ် တမင်ပင် ခြိမ်းချောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

လရောင် ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

"ကျွန်တော် မညာပါဘူး၊ တကယ်ပြောတာပါ၊ မယုံရင် လိုက်ကြည့်ပါ၊ ဟိုးရှေ့နားက ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိတဲ့ လမ်းထဲမှာ ကျွန်တော့်အဘိုး ရှိနေပါတယ်"

လရောင် ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ ဦးမင်းသစ် လမ်းလျှောက်၍ လိုက်ခဲ့သည်။ ။ ဦးခိုင်ဇော်က နောက်မှ ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်း၍ လိုက်လာခဲ့၏။

အခန်း(၂)

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်း၏ မလှမ်းမကမ်းလေးတွင် အဘိုးအိုတစ်ဦး ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်း နေ၏။ သူ့နံဘေးတွင် လမ်းသွားလမ်းလာ လူအချို့နှင့် ကိုရင်လေးနှစ်ပါး ဝိုင်းအုံနေကြသည် ။

အဝတ်အိတ်လေးကို ခေါင်းအုံးကာ အင်အားပြတ်စွာ လဲလျောင်းနေသော အဘိုးအိုမျက်နှာ သည် သွေးမရှိသူလို ဖြူလျော်နေ၏။ အရည်တွန့်နေသော မျက်ကွင်းတို့ သည် အစာအာဟာရ ပြတ် လပ်မှုကြောင့် အတွင်းသို့ပင် အတော်လေး ချိုင့်ဝင်လှနေ၏။

လရောင် အဘိုးဘေးမှာ စိုးရိမ်တကြီး ထိုင်ချလိုက်ပြီး အဘိုး၏ လက်ပိန်ပိန်တွေကို ဆွဲကိုင် လှုပ်ရမ်းပြီး ခေါ်လိုက်သည် ။

"အဘိုး အဘိုး သား အဘိုးအတွက် ငှက်ပျောသီးတွေ ယူလာတယ်၊ ထစားပါ အဘိုး"

"ကောင်လေး မင်းအဘိုး အသက်မရှိတော့ဘူး ဆုံးပြီကွ"

"ဗျာ"

လရောင်အတွက်တော့ ထိုတဒင်္ဂသည် ကမ္ဘာပြိုသလိုပင် မှီတွယ်ရာမဲ့ကာ အရှင်လတ်လတ် အသက်ပျောက်သူလို ခံစားလိုက်ရ၏။ ပြည့်လုံကျလာသော မျက်ရည်တို့ သည် အသက်မရှိသော အဘိုးအိုပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက်စီးကျသည် ။

"အဘိုး အဘိုး သားကို တစ်ယောက်ထဲ မထားခဲ့ပါနဲ့ ၊ သား ကြောက်လို့ ပါ၊ သားကိုပါ တစ်ခါ တည်း ခေါ်သွားပါ အဘိုးရယ်"

လရောင် အဘိုးအို၏ ရင်ဘတ်မှာ သူ့မျက်နှာအပ်ပြီး ပြောပြောပြီးငိုတော့ ဘေးလူတွေပင် စိတ်ထဲမကောင်းစွာ မျက်ရည်စို့သူကစို့သက်ပြင်းရှိုက်သူကရှိုက်နှင့် ။

ဦးမင်းသစ်ပါ ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိကာ သူ့ရင်ထဲမှာ ပါ အလုံးကြီးစို့နေသလို ခံစားရ ၏။ အင်မတန် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော လူမမယ်ကလေးကို ပေးပို့လိုက်သော လောကဓံသည် ရိုက်ချက်ပြင်းထန်လွန်းမနေဘူးလား။

"အဲဒီ မြေးအဘိုးက နယ်ကလေ ရန်ကုန်တက်ပြီး ဒီကောင်လေးရဲ့ အမေကို တက်ရှာတယ် ဆိုလား ဘာလား မသိပါဘူး"

"ဟုတ်တယ် ဆက်သွားစရာ ခရီးစရိတ်ပြတ်သွားလို့ ဒီဧရပ်မှာ ခဏတည်းပါရစေလို့ ဆရာ တော်ကြီးဆီ တက်လျှောက်ထားလို့ ဆရာတော်ကြီးက နေခွင့်ပေးထားတာ၊ ကျောင်းက ဆွမ်းကျွန် လေးတွေ ကျွေးပေမဲ့ အဘိုးကြီးက နေမကောင်းလို့ လား မသိဘူး မစားနိုင်ရှာဘူး"

"သနားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ"

"ဒီကလေးတော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ"

"ဆရာတော်ကြီးအကျိုးအကြောင်းလျှောက်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပဲ လုပ်ခိုင်းတော့ပေါ့"

လရောင်တို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်ဘေးတွင် ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကြီးထဲမှ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် အသံတွေထွက်ကာ လရောင်၏ ကံကြမ္မာကို မဆီမဆိုင် ဝင်ရေးပေးနေကြသည် ။

လောကအလယ်မှာ ကူကယ်ရာမဲ့နေသော လရောင်ထိန်ဆိုသည့်
ကောင်လေးကို ဦးမင်းသစ် သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ။ အာရုံထဲသို့ အ
တွေးတစ်ခုကလည်း လှစ်ခနဲဝင်လာ၏။ ထိုအတွေးသည် ယခုအချိန်မှာ
တော့ ကူကယ်ရာမဲ့နေသော လရောင်ထိန်ဆိုသော ကောင်လေးအတွက်
အသင့်လျော် ဆုံးဖြစ်သည်။ ။

ကံကြမ္မာဆိုးတွေနှင့် ဘဝရေစီးကြောင်းထဲမှာ ဘုမသိဘမသိ မျောပါ
ရတော့မည့် ထိုကလေး ၏ ဘဝလေး လှပသွားအောင် သူသာ ရေးခြယ်
ပေးနိုင်ခဲ့မည်ဆိုလျှင်...။

အခန်း(၃)

"ဒယ်ဒီ သူက ဘယ်သူလဲ"

ဦးမင်းသစ်နှင့် အတူ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာသော လရောင်ကိုမြင် တော့ ရွှေဘုံစံ မျက်ဝန်းအဝိုင်း သားလေးနှင့် လရောင်ကို သေချာအကဲခတ်ရင်း မေး၏။

"ဒယ်ဒီတို့ အိမ်မှာ ထားဖို့ ခေါ်လာတာပေါ့"

"ဟွန်း ဒီညစ်တီးညစ်စုတ် ပုံစံကြီးကို ဟုတ်လား"

မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် မျက်ဝန်းအကြည့်တွေမှာ အထင်သေးခြင်း ရွံရှာခြင်း အရိပ်တွေ တိုးသိပ်နေ သော မျက်နှာပေါ်မှာ မာနတွေအပြည့်။

"ဪ ရေမိုးချိုးပြီး အဝတ်အစားကောင်းကောင်း တွေ ဝတ်ပေးလိုက်ရင် သန့်သွားမှာ ပေါ့ သမီးရယ်"

"အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုံ သူ့ကို ဒီအိမ်မှာ မထားချင်ပါဘူး"

မာနကြီးလွန်းသော စွာတေးလန်မလေးသည် သူ့ကို ဒီခေါ်လာသည့် ဦးဦး၏ သမီးဆိုသော အသိစိတ်ကြောင့် သည်းခံခြင်းတရားတွေသည် သူ့အလိုလို လရောင်၏ ရင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြ သည် ။

ဦးခိုင်ဇော် လရောင်အတွက် ဝယ်လာသော အဝတ်အစားထုပ်တွေကို ကားထဲမှ ထုတ်ပြီး လရောင်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လို

က်သည် ။ ဘုံ မျက်စိရှေ့မှာ လရောင်ကို အမြန်ခေါ် ထုတ်မှ ။ နို့မို့ဆိုလျှင် ဘုံ ပြဿနာအမျိုးမျိုးရှာပြီး ဦးမင်းသစ်ကို ဂျစ်တိုက်တော့မှာ သေချာသည် ။

"လာ မောင်လရောင် မင်းနေရမဲ့ နေရာကို လိုက်ပြမယ်"

ဦးခိုင်ဇော် လရောင်လက်ကိုဆွဲပြီး သူ့အခန်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက် အခန်းတွင် နေရာချ ပေးလိုက်သည် ။

လရောင်သည် သူ၏ ဘဝကို နတ်တစ်ပါးက ဖန်ဆင်းပေးလိုက်သလို မယုံနိုင်လောက်အောင် ပြောင်းလဲသွားသော ကွာဟမှုကြီးကြောင့် ရင်ထဲမှာ ပြောမပြနိုင်လောက်သော ခံစားမှုကြီးနှင့် ဝမ်း နည်း၍ လာသည် ။

အဘိုး၏ ရုပ်ကလာပ်က မျက်စိထဲမှာ ခုချိန်ထိ မထွက်သေး။ သနားစရာကောင်းလိုက်တာ အဘိုးရယ်ဟု စိတ်ထဲမှ အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်ရင်း မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်တို့ စီးကျလာပြန်သည် ။

ဒီလိုတိုက်ကြီးမျိုးမှာ နေပြီး အမေ့ကိုရှာမယ်ဆိုလျှင် အဘိုး အခုလို မသေနိုင်သေး။ အဘိုး သေရတာ သူ့ကြောင့် ဖြစ်သည် ။ ကိုယ့်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက အဘိုးလက်ထဲအပ်ပြီး မြို့တက်အလုပ် လုပ်မည်ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားသော အမေ့ကိုရှာမည်ဟု လရောင် မပူဆာခဲ့လျှင် အဘိုး ဒီလိုဒုက္ခမျိုး တွေကို ပိုးစိုးပက်စက် ခံစားသွားရမှာ မဟုတ်။

နောင်တတွေနှင့် အတူ ရင်ထဲမှာ လှိုက်မော လာပြီး မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ငိုချပြန်သည် ။ အခန်း ပြင် ပြန်ထွက်ဖို့ အခန်းဝရောက်နေသော လရောင်၏ ငိုသံကြောင့် အံ့ဩစွာ လှည့်ကြည့်ပြီး တဟီးဟီး ဖြင့် ငိုချင်း ချနေသော လရောင်ဆီကို ပြန်လျှောက် လာပြီး

"လရောင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ တိတ်ပါကွာ မင်းဒီလို ငိုနေရင် မင်းအဘိုးက ဘယ်လိုစိတ်ကောင်း နိုင်ပါ့မလဲ၊ မင်းသာမငိုဘဲ ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နဲ့ လိမ္မာအောင်နေမယ်ဆိုရင် မင်း အဘိုးက တမလွန်ကနေ မင်းကို စိတ်ချနေမှာ ပါ"

"ကျွန်တော် ဒီလိုအိမ်ကြီးမှာ နေရမှာ ကို အဘိုးက သိလို့ လား၊ မြင်ရော မြင်ရလို့ လား"

"မြင်ရတာပေါ့ကွာ၊ ခုဆို မင်းအဘိုး မင်းအတွက် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာလိမ့်မလဲ၊ သူ့မြေး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေနေရပြီဆိုပြီးတော့လေ"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမေကို ထပ်ရှာချင်သေးတယ်"

"မင်းအမေက ဒီရန်ကုန်မှာ ကျိန်းသေရှိလား"

"ရှိတာပေါ့၊ ရှိတယ်လို့ လည်း အဘိုးကပြောတယ်၊ ကျွန်တော့် အမေက ကျွန်တော် ငါးနှစ် အရွယ်လောက်ကတည်းက မြို့တက်လာတာ၊ ရွာကို တစ်ခေါက်မှ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ ခုလည်း ရွာက ဦးလေးစိန်လှတို့ မြို့တက်ပြီး ကုန်လာဝယ်တုန်း အမေကို တွေ့လိုက်တယ်ဆိုပြီး အမေလိပ်စာ ယူ လာပေးလို့ အဘိုးနဲ့ ကျွန်တော် မြို့ကို လိုက်လာကြတာ၊ မြို့လည်း ရောက်ရော အဲဒီလိပ်စာကို ဘယ်လို ရှာရမှန်းကို မသိတော့ဘူး၊ ဒီကြားထဲ လိပ်စာက ပျောက်သွားတော့ ဘယ်ရှာလို့ ရှာရမှန်း မသိတော့ဘူး"

လရောင် သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ရှိုက်တစ်လှည့် ငိုတစ်လှည့်ဖြင့် လူကြီးလေးလို ရှင်းပြရှာ၏။

"အေးကွာ မင်းဘဝအကြောင်းကြားရတာ အန်ကယ်ခိုင် စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ မင်းအမေကို အန်ကယ်ခိုင်တို့ မြင်ဖူးထားရင်လည်း ကောင်း"

သား၊ ကူရှာပေးလို့ ရတာပေါ့"

"ကျွန်တော့်မှာ အမေ့ဓာတ်ပုံရှိတယ်"

"ဟေ ဟုတ်လား"

လရောင် သူ့လွယ်အိတ်စုတ်လေးထဲမှာ ထည့်ထားသော ဓာတ်ပုံတစ်
ပုံကို ထုတ်ပြသည်။ ။ ဦးခိုင်ဇော် လရောင်လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်
လိုက်သည်။ ။

"မင်းအမေက မင်းနဲ့ တူတာပဲ၊ ဒီဘေးက အဘိုးက မင်းရဲ့ အဘိုးမ
ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ရွာဦးကျောင်းကထိန်တုန်းက ရိုက်ထားတာလို့ အဘိုး
ကပြောတယ်၊ အဲဒီ ကထိန်ပြီးတာနဲ့ အမေလည်း မြို့ကိုထွက်သွားတာ
အခုချိန်ထိပဲ ဆိုပါတော့"

လူကြီးလေးလို အချက်ကျကျ ရှင်းပြနေသော လရောင်ကို ဦးခိုင်ဇော်
ကရုဏာသက်စွာကြည့် ပြီး သက်ပြင်း ခပ်လေးလေးချလိုက်သည်။ ။

အခန်း(၄)

"ဗျာ ကျွန်တော် ကျောင်းတက်ရမယ် ဟုတ်လား အန်ကယ်ခိုင်"

အန်ကယ်ခိုင် ပီတိမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြသည်

။

"ဟုတ်တယ် မင်းနဲ့ ဘုံနဲ့ က အတန်းတူတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် မင်း ဘုံနဲ့ အတူ ကျောင်းတက် ရမယ်"

ကိုယ့်ဘဝမှာ ပညာဆက်သင်ဖို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ရဲတော့သည့် အချိန်မှာ ကျောင်းပြန် တက်ရမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာလိုက်တာ မှ ပြောမပြတတ်အောင်ပင်ဖြစ်သည် ။

"မင်းကို အစ်ကိုကြီးက ပညာတတ်ဖြစ်အောင် ကျောင်းဆက်ထားမှာ ပါကွ၊ မင်းဘက်က တာဝန်ကျေရမှာ က တစ်နှစ်တစ်တန်းကို အမှတ် ကောင်းကောင်း အောင်ပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့ ဘွဲ့တစ်လုံး ရအောင် ကြိုးစား ဖို့ပဲ"

"ကျွန်တော် ကြိုးစားမှာ ပါ၊ ရွာမှာ ဆိုရင် ကျွန်တော်က အမြဲပထမရ တယ် အန်ကယ်ခိုင်ရ၊ အဲဒါကြောင့် ဘဘုန်းကြီးက ကျွန်တော့်ကို စာအု ပ်တွေ ခဲတံတွေ အမြဲတမ်းစွန့်လို့ အဘိုးတစ်ခါမှ မဝယ်ပေးရဘူး"

လရောင် ကလေးပီပီ ကိုယ် စာတော်ကြောင်း ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြောလိုက်သည် ။

"နင့်လို သူခိုးတောသားက ကျောင်းတက်ဦးမယ် ဟုတ်လား။ ငါနင့်ကို ကျောင်းပေးမထားဖို့ ဒယ်ဒီကိုပြောမယ်၊ နင် ဒီအိမ်မှာ အခိုင်းအစေပဲလုပ်ရမယ် ရှင်းလား"

ဘယ်အချိန်တည်းက အနားတွင် ရောက်နေမှန်းမသိသော ရွှေဘုံစံ၏ အထက်စီးနင်းအသံ ကြောင့် ဦးခိုင်ဇော်နှင့် လရောင်ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ လရောင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စောစောက ပျော်ရွှင်မှုတွေ ရိပ်ခနဲ ကွယ်လျှိုးသွားကာ သိမ်ငယ်ခြင်းတွေဖြင့် ညှိုးလျော်သွားသည်။

"ငါ ငါသူခိုးမဟုတ်ပါဘူး ဘုံ၊ ငါ့အဘိုးကို ကျွေးချင်လို့ ငါ့အဘိုး အာဟာရပြတ်သေမှာ စိုးလို့ ငါမသိအောင် ယူမိရုံလေးပါ သူခိုးအစစ်မဟုတ်ပါဘူး"

"ဘုံ ဘုံလေး ဒီကိစ္စကို သမီး ဘယ်လိုသိတာလဲ"

ဦးခိုင်ဇော် ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ရှင်းပြနေရှာသော လရောင်ကို သနားသွားသည်။ ။ ဘုံ ဘယ်ကဘယ်လို သိ သွားမှန်း သူလည်း မသိ။

"အန်ကယ်ခိုင်ရယ် ဘုံက ဒီအိမ်မှာ အပ်ကျတာကအစ သိခွင့်ရှိတဲ့လူလေ၊ ဘုံ ဘယ်ကဘယ် လိုသိသိ အန်ကယ်ခိုင် မေးဖို့ လိုလို့ လား"

ဘုံ လောကမှာ ကြောက်ရမဲ့သူမရှိ။ ဒယ်ဒီ ဦးမင်းသစ်ကိုတောင် ဘုံက ကြောက်ရသူမဟုတ်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး မိတဆိုးလေးဆိုပြီးအလိုလိုက်ခြင်းခံထားရတာ ဒယ်ဒီကို ကြောက်စရာ ဖခင်တစ်ယောက်ဟု ပင် ဘုံက မြင်မိသူမဟုတ်ဘဲ နွဲ့ဆိုးဆိုးစရာ ဖခင်တစ်ယောက်ဟု မြင်ကာ အရာ ရာကို ဂျစ်တိုက်ဆိုးနွဲ့ခဲ့သူ။

"ရှင်းရှင်းပဲပြောမယ် အန်ကယ်ခိုင်၊ ဒီလို သူခိုးဂျပိုးမျိုးနဲ့ ဘုံ ဘယ်

တော့မှ ကျောင်းအတူ မတက်ဘူး၊ ဘုံကို သူငယ်ချင်းတွေက သူခိုးနဲ့ ကျောင်းအတူတက်ရမလားဆိုပြီး အထင်သေးကြမှာ ပေါ့"

"လရောင်ကို ကျောင်းထားဖို့ စီစဉ်တာ အန်ကယ်ခိုင် မဟုတ်ဘူး ဘုံ လေး၊ အစ်ကိုကြီး စီစဉ် တာ"

"သိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒယ်ဒီကိုပြောရမယ်၊ သူ့ကို ကျောင်းမထား ဘို့၊ ဟွန်း သူခိုးက စာ တတ်စရာလိုလို့ လား၊ ဒီလိုပဲ သူများ ပစ္စည်းခိုး စားပေါ့၊ အဲ ငါ့ရဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုတော့ ခိုးဖို့ မကြိုးစားနဲ့ နော်၊ နင့်ကို ငါ ကိုယ်တိုင် ရဲလက်ထဲအပ်ပြီး ထောင်ချပစ်မှာ ဘာမှတ်လဲ"

အရွယ်နှင့် မလိုက်သော စကားတွေကိုပြောပြီး အနိုင်ပိုင်းကာ အခန်းဝမှ ချာခနဲလှည့်ထွက် သွားသည် ။ လရောင် ဘုံ နောက်ကျောပြင် ကို ခပ်ငေးငေးကြည့်ရင်း ဝေ့ဝဲနေသော မျက်ရည်ကြည်တို့ ကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် ထိန်းရင်း ငိုမဲ့မဲ့ ကျန်ခဲ့၏။

"လရောင် ဘုံလေးက ဒီအိမ်ကြီးမှာ အထူးအခွင့်အရေးတွေ ပိုင်ထား တဲ့ သူမို့လို့ မင်း သူ့ကို တော့ သည်းခံရမယ်နော်၊ သူ့ကိုမင်း ညီမလေးလို သဘောထားရမယ်၊ သူ ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘယ်လို စကားမျိုးတွေပဲ မင်း မ ခံချင်အောင်ပြောပြော မင်းဘက်က ဘာတုံ့ပြန်မှုမှ မပေးရဘူး၊ သူတို့ ဟာ မင်း ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်တွေလို့ တစ်သက်လုံး မှတ်ထားရမယ်၊ ကြား လား"

လရောင် မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ

"ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ခိုင် ကျွန်တော် အန်ကယ်ခိုင်စကားကို မှတ်ထား ပါ့မယ်"

အခန်း(၅)

"ဒယ်ဒီကို စိတ်ရှုပ်အောင်မလုပ်နဲ့ သမီးဘုံ၊ ဒယ်ဒီက ဒုက္ခရောက်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ကို ကယ်တင်လိုက်တာ၊ ဒါဟာ ကောင်းတဲ့ အလုပ် ဘုရားကြိုက်နတ်ကြိုက်တဲ့ အပြင် သူတော်ကောင်း တွေသာစုခေါ်တဲ့ အလုပ်မျိုး"

"ဟွန်း ဘုရားတွေ နတ်တွေကြိုက်ပေမဲ့ ဘုံမှ မကြိုက်တာ ဒယ်ဒီရာ၊ ဘုံ သူ့ကို ကြည့်မရဘူး၊ စောစောကလည်း သူ့ရွာနေပုဒ်မှာ သူ့အမြဲတမ်း ပထမရတဲ့ အကြောင်း အန်ကယ်ခိုင်ကိုကြွေးနေတာ ငကြွေးသူနဲ့ သာ ကျောင်းအတူတူတက်ရရင် ဘုံတော့ သေမှာပဲ"

ကလေးပီပီ ကလေးဆန်ဆန် ပြစ်တင်ဝေဖန်ခြင်းတွေဖြင့် နှုတ်ခမ်းစုထော်ကာ လရောင် အပေါ် အမြင်မကြည်ဖြစ်နေသော သမီးဘုံကို ဘယ်လိုဖျောင်းဖျရပါ့မလဲ။

ဦးမင်းသစ် ဘုံခေါင်းမှ ရွှေညိုရောင်ဆံစတွေကို ကြင်နာစွာ သပ်လိုက်သည်။ ။

"ဘုံရယ် ဒယ်ဒီကို နားလည်ပါ၊ ဒယ်ဒီလေ လရောင်ကို ဘာအကြောင်းပြချက်မှ မရှိဘဲ ခုလို အိမ်ကိုခေါ်လာရတဲ့ အကြောင်းအရင်းကို သမီးသိပြီး ဒယ်ဒီကို သနားသွားမယ်ဆိုရင် လရောင် ကျောင်းတက်ဖို့ ကိစ္စကို မကန့်ကွက်ပါနဲ့ ၊ အကယ်၍ ဒယ်ဒီ ပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာဟာ သ

မီးဘုံရဲ့ စိတ်ကို ဘာမှ မဆွဲဆောင်နိုင်ဘူး၊ ဒယ်ဒီကို သနားစိတ်လည်း မဝင်မိဘူးဆိုရင်လေ ဒယ်ဒီ သမီးဘုံရဲ့ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး လရောင်ကို ကျောင်းမထားတော့ပါဘူး၊ ကဲ ဒယ်ဒီပြောပြမယ် နားထောင်"

ထူးဆန်းသော ဒယ်ဒီစကားကြောင့် ဘုံ နှုတ်ခမ်းစုထော်တာ အနည်းငယ်လျော့သွားပြီး ဒယ်ဒီထံမှ ထွက်ပေါ်လာမည့် အကြောင်းအရာကို မျက်နှာလေးမော့ကာ ငဲ့လင့်နေသည်။ ။

ဦးမင်းသစ် အတိတ်ကပုံရိပ်အချို့ပြန်မြင်ယောင်ပြီး သက်ပြင်းခပ်ဖျော့ဖျော့ကို ချလိုက်သည်။ ။

"တကယ်တော့ ဒယ်ဒီက ချမ်းသာတဲ့ မိဘမျိုးရိုးက ပေါက်ဖွားလာတာ မဟုတ်ဘူး သမီးဘုံ ရဲ့ ၊ သမီးရဲ့ ဘိုးဘိုး ဦးမင်းရောင်က ဒယ်ဒီအဖေအရင်း မဟုတ်ဘူး ၊ တကယ်တော့ ဒယ်ဒီကို အမှ ဝှက်ပုံကကောက်ပြီး မွေးစားခဲ့တဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ မွေးစားအဖေပေါ့"

ဦးမင်းသစ် စကားအဆုံးမှာ ဘုံရဲ့ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းအစုံသည် အံ့သြစိတ်ကြောင့် အနည်းငယ်ဟသွားကာ မျက်ဝန်းမှာ အံ့သြစိတ်ကြောင့် ဝိုင်းစက်ညိုမှောင်သွားသည်။ ။

သူ ထင်မှတ်မထားသော စကားတွေကို ကြားလိုက်ရ၍ သိမ်ငယ်သွားမလား၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားမလား၊ ဖခင်ကို သနားကရုဏာစိတ်ဝင်သွားမလားဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ဝေခွဲမရ။

"သမီးရဲ့ အဘိုးသာ ဒယ်ဒီကို သနားပြီး ခေါ်မမွေးခဲ့ဘူးဆိုရင်လေ ဒယ်ဒီဟာ နှင်းတွေဝေပြီး အအေးဓာတ်လွန်ကဲနေတဲ့ အဲဒီညမှာ ပဲ အအေးမိပြီးတောင် ခဲသေသွားမလားဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူး။ အဲဒီလို ဒယ်ဒီဘဝဟာ အဆိုးဆုံး လောကဓံနဲ့ ရင်ဆိုင်ပြီး သေသွားခဲ့မယ်ဆိုရင်လေ သမီးဘုံရော အခု လို လူ့လောကထဲကို ဝင်လာနိုင်မလားကွယ်၊ သမီးဘုံ

စဉ်းစားကြည့်ပါ"

ဘုံ ခပ်တွေတွေလေး ငြိမ်နေ၏။ ဘုံမှာ ဒယ်ဒီနှင့် ပြိုင်ပြောရမည့် စကားလုံး ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေမရှိ။ ရင်ထဲမှာ ဒယ်ဒီကို သနားမိသလို သိမ်ငယ်ခြင်းတွေလည်း ဖြစ်ပေါ်မလာ။ ဒါတွေဟာ ဘုံ မမွေးခင်က ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒယ်ဒီရဲ့ အတိတ်တစ်ခုပဲ။ ဘုံနဲ့ မှ ဘာမှ မဆိုင်တာ ဘုံရင်ထဲမှာ လရောင်ကို ကြည့်မရတဲ့ စိတ်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်၍ မရတာတော့ အသေအချာပင်ဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီစကားအတိုင်း ဘုံ ဒယ်ဒီကို သနားမိသွားသည့် အတွက် လရောင်ကို ကျောင်း ထားဖို့ ကန့်ကွက်ခွင့် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည် ။

ဒယ်ဒီဟာ အမှိုက်ပုံက ကောက်ရတဲ့ ကလေးဆိုတဲ့ အတိတ်ဆိုးကြီးကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် တော့ ဘုံ အတတ်နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်ကာကွယ်ထားရမှာ ပဲ။ အထူးသဖြင့် လရောင်ကိုပေါ့။

ဘုံက သူ့ကိုရာသက်ပန် အနိုင်ယူဖို့ ဇယားချထားတဲ့ သူ မဟုတ်လား

။
